

като мъртъвъ, и сега оживѣ.“ Тая притча ни показва, съ каквѣ любовь приима Богъ кающаго ся грѣшника.

ГЛАВА L.

Милосѣрдый Самарянинъ.

Единъ Израилтянинъ, който ся занимавалъ съ изученіе-то на священны-тъ книги и на закона, дошълъ до Іисуса Христа и казалъ му: „Учителю, что трѣбва да направѣ, та да наслѣдѣ животъ вѣченъ?“ Това пытаніе той направилъ не за да ся научи на истинѣ-тъ отъ Спасителя, но за да го испыта за словопреніе.

Господь му отговорилъ: „что е писано въ закона? какъ го четешь?

Ученыя-тъ Израилтянинъ казалъ: „обычай Господа Бога твоего отъ всичко-то ти сѣрдце, отъ всичкѣ-тъ ти душѣ, отъ всичкѣ-тъ ти крѣпость, отъ всичко-то ти помышленіе; а ближняго твоего, както самаго себе.“

Іисусъ Христосъ казалъ: „ты отговори право. Испълни това и ще наслѣдишь животъ вѣченъ.“

Ученыя-тъ ся засрамиръ отъ такъвъ простъ и ясенъ отговоръ; той искалъ съ пѣкакво ново, хитро пытаніе да приведе въ затрудненіе Іисуса Христа и съ това да покрые срама си.

„Но кой е ближній мой?“ пыталъ ученый Израилтянинъ, който, види ся, былъ отъ число-то на оныя законотолкователи, конто подъ имя ближняго въ таѣ заповѣдѣ разумѣвали само Евреина, а не всичкы-тъ челоѣцы.

Въ отговоръ на това Іисусъ Христосъ му казалъ слѣдующѣ-тъ притчѣ: „Нѣкой си челоѣкъ отваждалъ изъ Іерусалимъ въ Іерихонъ; по пѣтя нападнѣли на него разбойницы, ограбили го, изранили го и оставили насрѣдъ пѣтя едва живъ. По тоя пѣтъ вѣрѣлъ единъ священникъ,